

¡ B U F A L A ! . . .

Per mes que ella, a Sant Antoni
s'encomanava, pregant,
és el cas, que al matrimoni
no donava fills el Sant.
I com era una parella
jove, sana i sense plets,
els dos;...i especialment ella,
volíen tindre xiquets.
Ella vivia a sa casa
pensant, sempre, amb el marit,
vetllant a la llar, la brasa,
i somniant, dia i nit.
Ell era xòfer, taxista,
bon xic i treballador;
comunicatiu, bromista,
mai no perdia l'humor.
I sempre, les nits i els dies,
tenien "massa quietud":
¡Mancàven les alegries
d'aquell fill...que no ha vingut!
Un bon dia, i llusionada,
la dona al marit parlà
a cau d'orella, sobtada
per tendre goig novensà:

-"¿Qui sap si les esperances
 molt prompte seràn un fet?
 ;Nota en sí certes mudances
 que fan son cor inquiet!...
 ;Oh quin goig, si pels indicis,
 fora en camí el primer fill!"
 -"No et fies dels teus desficiis!
 ;El metge sap el perill!"
 I el bon xòfer, més eufòric
 que un xiquet amb un meló,
 aquell mateix dia històric
 als companys feu confessió.
 Tots repicàven campanes
 per fer del bateig un trull,
 i el pare expectant, mansanes,
 s'inflava tot plé d'orgull.
 No cal dir com, d'aleshores,
 gojant sa paternitat,
 comentava, a totes hores,
 son íntim "secret...d'estat".
 I cadascú li tenia
 que donar el seu consell
 amb un puntet d'ironia
 que no feria sa pell.
 Ell considerava bona
 la intenció dels seus amics,
 i comentava, amb la dona,
 els consells i els embolics.

I natural conseqüència
 d'aquell estat desficiós,
 fon augmentar l'evidència
 ...i l'esperança dels dos!
 -"Xiqueta, és precis que menges
 "la gana" i més de lo just!
 ;Tots els dies són diumenges!
 ;descansa i viu ben a gust!"
 Són consells d'eixos que solen
 donar-se a qui no en vol cap;
 puix les dones, lo que volen,
 és ...descans...i omplir el pap!
 Però, els dies s'escolàven
 i el "perill" creixia més.
 Augmentava (i s'extranyàven)
 de volum i no de pes.
 I un bon dia decidiren
 anar al metge, ;precis!;
 i al més savi es dirigiren
 per a saber son avis.
 Quan baixàven l'escaleta
 de sa casa, a poc a poc,
 un xiquet, en bicicleta,
 al portaló feu un tòc.
 Era un servei urgentíssim,
 puix se tractava de dur
 un client, malalt gravíssim,
 que es moria...;de segur!

El bon taxista dubtava,
 puix li coïa el seu cas,
 mes la dona l'animava
 que aniria pel seu pas.
 I entre dubtes, fon el deure
 qui guanyà, com era llei;
 ella cregué i el feu creure
 i anà, sola, a son remei.
 Es d'imatginar les coses
 que remugaren...per dins;
 però els dos, amb boques closes,
 seguiren distants camins.
 Anà la mare "probable",
 i el metge, que estava sord,
l'escoltà i digué, implacable,
 que tot era, "un flato bord"
 -Tot ço que ella experimenta,
 les apariències, l'enuig,
 tot és flato que, o rebenta,
 o a bones, o a males, fuig!
 La mala nova a l'esposa
 li caigué "garres avall"
 i tota trista i cònfosa,
 pensà que "estava en bon ball".
 ;Era precis vòre al "pare"...
 frustrat per tal "accident"
 I anà a vòre'l com un frare
 tornant al fugit convent.

Mes el xòfer, (per desgràcia)
no havia el servei finit,
i als companys contà la "gràcia"
d'aquell flato maleit.

--"Ço que més ella plorava
no era just son propi dol.
Era, més, perquè el deixava
decebut, sense consol."

Tots, planyent-se, li digueren
les paraules de costum
per més que reconegueren
"donar fum no és donar llum"

I els deixà, fent comentaris,
quan cap a casa, ja tard,
tornà a jugar solitaris...
amb la granera i l'espart.
Arribà l'home, frenètic:

--"¡Allò era massa! ¡Per Déu!
¡Que no puga tindre hermètic
la dona, ni un secret seu!"...

--"¡No cal que et poses aixina
perquè ens hem passat de vius!
Ni sé perquè t'amohina
que diga...lo que tú dius!"

--"¡No! -va dir ell-; si no parles!
Tu, només, gastes...raons!

Mai no saps estalviar-les
i fas pregó pels cantons!"

- "Bé! .. però ¿qué és lo que et passa?

¿Perqué vens cremat i ruc?

¿Has begut un poquet massa tu, que sempre tens poc suc?"

- "Justet! Damunt fes la crida de la guerra, quan vinc blau!"

- "¿Vols parlar "per la ferida"?"

¿Rematem la festa amb pau!"

¿No tens tú pau, burladora!

¿Me l'has feta... de carrer!

¿Per ser tú una parladora, més ridícol no es pot fer!...

¿Hauré de mudar d'ofici o fugir, ben lluny d'ací!

¿Si que m'has fet benefici que tots se'n riuen de mi!

Com tu has dit, que ha dit el metge que el teu preny era flatós,

en lloc de dir que era el fetge o el teu cervell aigualós,

prenant-me el pèl; ara, en broma, criden tots i cadascú:

- "¿S'ha desinflat una goma!..."

¿Vols vindre a inflar-me-la tú?"

.....